לרבה בר רב הונא אכל מילתא דמיתאמרא סירבה

באפי תלתא לית בה משום לישנא בישא מ"ם

בו א מיי׳ פ״ז מהלכות דעות הלכה ה (וברב אלפס שבת פ"ב דף יד:]:

יד:]. בז ב מיי שם הלכה ד: בח ג מיי פט"ז מהלי טומאת לרעת הל'י ווברב אלפס שסן:

תורה אור השלם

1. מברך רעהו בקול גדול בַּבַּקֶר הַשְׁבֵּים קְלְלְה תַּחְשֶׁב בַּבַּקַר הַשְּבֵּים קְּלְּקָה תַּשְׁבֵּים לו: משלי מו יד 2. מְלְשְׁנִי בַּפַּתָר רַעַהוּ אותו אַצְמִית נְּבָה עִינִים וּרְחַב לְּבָב אתו לא אובָל: תהלים קא ה 3. יָחָלוּ עַל רִאשׁ יוֹאָב וְאָל כְּל בֵּית אָבִיוֹ וְאַל יִבְּרֵת מְבֵּית יוֹאֶב בּטרֶב וְחֲסֶר לְחֶם: בַּטְרֶב וּמְצִרְע וּמִחֲזִיק בַּפֶּלֶךְ וְנִפֵּל בַּיוֹן אָביוֹ וְאָל :בְּוֹי

שמואל ב ג כט ויאמר נעמן הואל קח לַבְּרָיִם וַיְּפָּרָץ בוֹ וְדָצֵר בְּבָּרִים וַיְפָּרָץ בוֹ וְדָצֵר בְּבָּרִים בּיְרָים וַיְּפָּרָץ בוֹ וְדָצֵר בְּבָּרִים בְּיִבְּיוֹ אַל שְׁנֵי נְעָרִיוֹ בְּיִבְּיִם וַיְּמָן אָל שְׁנֵי נְעָרִיוֹ בְּיִבְיִים מַלְכִים בּ הֹ כֹג וַיְשְׁאוֹ לְפְנָיוֹ: מלכים ב הֹ כֹג וַיְשְׁאוֹ לְפְנָיוֹ: מלכים ב הֹ כֹג וצרעת נעמן תדבק בּך ר. יוּבְּעֵל וּיִבְּעֵל וּיִנְּצֵא מּלְּפְּנְיוּ רְבַּוְרַעָּרְ כְּשְׁלָג: מלכים ב ה כז מערעה נְגָעים 6. וַיְנָגַע יִיְ אָת פַּרְעה נְגָעים גִּרלִים וְאָת בָּיתוֹ עַל דְּבַרְ שְׁרִי גִּרלִים וְאָת בָּיתוֹ עַל דְּבַרְ שְׁרִי אַשֶּׁת אַבְּרְם: בראשית יב יז 7. וּבְחַזְקַתוֹ גָּבָה לְבּוֹ עַד רבווואות ביי לבו לו לְהַשְּׁחִית וַיִּמְעַל בַּיִי אֲלֹהְיוֹ וַיְבֹא אָל הַיִּבְל יִי לְהַקְּטִיר עַל מְזְבַח הַקְּטַרְת: דברי הימים ב כו טו

. ויִזעַף עִזִיהוּ וּבְיֵדוֹ מִקְטֵרָת. להקטיר ובזעפו עם הכהנים הַלְּטַלֶּת: דברי הימים ב כו יט הַבָּנָנִים בְּבִית וְיָ מֵעַל לְמִוְבָּח הַנְּצָרָעת וְרְהָה בָמִצְחוֹ לְפָנֵי 9. וצוה הכהן ופנו את הבית בטרם יבא הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית יַנְּבֶּגַּעְּלָּאָתְּ בְּּלְּגְּאָתְּ וְאָחֵר בַּן יָבֹא הַכּבַּוּן לְרָאוֹת אֶת הַבָּיִת: ויקרא יד לו הַבָּית בָּא אֲשֶׁר לוֹ הַבִּיִת וְהַגִּּיִד לַכּהַן לֵאמר כְּנָגַע נְרָאָה לִי בְּבֶּית: ויקרא יד לה 11. וְיְקְחוּ אָת בְּתְנֵת יוֹסְן יַּשְׁרֵטוֹ שְׁעִיר עוִּים וְיִישְׁבְלוֹ אָת הַבְּתְנֵת בַּדְם: בראשית זו לא הַבְּתְנֵת בַּדְם: בראשית זו לא 1.1 נְעֲשָׁה לְהָם מִבְּנְסִי בְּד לְכִפוֹת בְּשֹׁר עֲרָוָה מִמְתְנֵים וְעֵד יְרָבִים יְדְיוּה שמות כח מב וְעֵד יְרָבִים יִדְיוּה שמות כח מב 13. וְנָתַתְּ אֶל חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִים וְהִיּיְּבָּט אֶוּ לֶב אַהַרֹן בְּבאוֹ לִפְנֵי יִיְ וְנְשָׂא לֵב אַהַרֹן בְּבאוֹ לִפְנֵי יִיְ וְנְשָׂא לֵב אַהַרן בְּבֹאוֹ לִפְנֵי יְיָ וְנָשְׂא אַהַרן אָת מִשְׁפָּט בָּנִי יִשְׁרָאֵל על לבו לפני יי תמיד:

חשב כְּמֵעֲשַׂה אֵפֹּר תַּעֲשֶׂנוּ זְהָב תבלת וארגמן ותולעת שני ושש מְשְׁזְר תַּעֲשֶׁה אתו:

15. כִּי יָמִים רַבִּים יַשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין מֶלֶךְ וְאֵין שְׁר וְאֵין זֶבָח וְאֵין מַצֵּבָה וְאֵין אֵפּוֹד הושעג ד ווטכעי. 16. והיה על מצח אהרו ונשא אָהַרוֹ אָת עוֹן הַקְּבְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנֹת קַדְשַׁיהָם וְהָיִה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד קָּרְשַׁיהָם וְּנְהָי בְּ לְרְצוֹן לְהֶם לְפְנֵי יְיָ: שמות כח לח

שמת כח לח 17. וַיְּמָנְעוֹ רְבַבִּים וֹמַלְקוֹשׁ לוֹא הְיָה וּמַצַח אִשָּׁה זוֹנְה הִיְה לְךְּ מַאַנְתְ הַבְּלֹם: ירמיה גג 18. וַיְּקָּח אַהַרֹן בַּאָשֶׁר דְּבֶּר משָׁה וַיְרִץ אַל תוֹךְ הַקָּהַל וְהִנָּה הַחֵל הַנֶּגֶף בְּעָם וַיִּמֶּן אֶת הַחֵל הַנָּגָף בְּעָם וַיִּמֵן אֶת הַקְּטֶרֶת וַיְכַפֵּר עַל הָעָם:

שינויי נוסחאות

 ח] ושמעין אינשי ס"א אגסי (ש"ח)
כ] אמר ליה מימי לי דקיימי כי
מה דאמר (ש"ח), ג] בס"א ובע" ד] מי קיימת לעולם דאמור, ש"מ). כן לידי רעתו אמר ליה לא

(ש. 1). עובר בי רום בפור ברוב אווי פכול שני כמנת טבילה היינו כפרה כלייל וכן הוא כדס"י מסכת זמוס, זו] משמעין הסי"ק, ו ימן היה להם שכפור שניכת דמים עולה ש" כמנת טבילה היינו כפרה כלייל וכן הוא כדס"י מסכת זמוס, זו] משמעין הסי"ק, ו מעשה (שיה), יח] שאם נערפה (שיה), יע] משאי הוא קטרת (שיה), כ] הימים וכתיב (שיה), כא] נדפו"ר תני, ככ] דמני רבגדי

(ד"ה א ה) ויוחנן הוליד [את] עזריה (הכהן) [הוא] אשר כיהן (בתוך) בבית אשר בנה (המלך) שלמה [בירושלים] ול"ע לחבירו וזה לחבירו עד שיודע: מברך רעהו בקול גדול וגו' קולה למה כתיב עליו אשר כיהן יותר מן האחרים שהוא מונה שם כל כהנים גדולים חשר שמשו בבית רחשון

הכנים עלמו להתווכח על הכהונה : כשבא עוזיה יותר מן האחרים הא דאהנו מעשיו. פירש רש״י שנתקוטטו על ידו וחי קשיח אמאי לא מותיב ליה משפיכות דמים וגילוי עריות דקאמר לעיל נגעים באין עליהם והכא כאו תניא דבגדי כהונה מכפרים תריץ דהא דתני כבן בגדי כהונה מכפרי' לאו עליה דידיה אלא על אחרים דע"י שפיכות דמים נענשים העולם דכתיב (במדבר לה) כי הדם הוא יחניף ובגילוי עריות כתיב ותטמח הארץ ואפקוד עונה עליה אבל לשון הרע לא אשכחן דאיענשי ביה אחריני לשון רש"י ולה נהירה שהרי במסכת שבועות (דף לט.) אומר דעל כל העבירות אחרים נענשים עליהם אם יש בידם למחות ואי אין בידם למחות אפי׳ ג״ע וש״ד נמי לא ואור״י דמשפיכות דמים לא קשיא מידי לפי שיש עליה מיתת ב"ד ובגדי כהונ' מכפרין על המיתה אבל נגעים מיהא באין עליו ועוד יש מפרש דהאי דמשני הש"ם הא דאהנו מעשיו הא דלא אהנו מעשיו קאי נמי אשפיכות דמים וגילוי עריות וה"פ אהנו מעשיו היינו כשהרג ממש ועליו אין בגדי כהונה מכפרים אלא נגעים באין עליו לא אהנו מעשיו כגון שלא הרג ממש אלא שהלבין פני חבירו ברבים דקיימא לן (ב"מ דף נח:) כל המלבין פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים ועל זה בגדי כהונה מכפרים וכן גילוי עריות ממש אהנו מעשיו ולא אהנו מעשיו זהו כי הא דאמרי' (שבת דף נה:) מתוך ששהו

והרי מונה לפניו כמה כהנים ולמה

כתיב אשר כיהן גבי (עוזיה) [עורי']

יותר מן האחרים וי"ל לפי שהוא

ידאי. וזהו ענוה שלה לשמה שהניחו לביישו משום כבוד אביו:

קיניהן מעלה עליהם כאילו שכבום:

יא תם דיה דדיכסוף זרעיה דרב עד

סחברך חברא אית ליה וחברא דחברך חברא אית ליה כי אתא רב דימי אמר מאי דכתיב ימברך רעהו בקול גדול בבוקר השכם קללה תחשב לו כגון דמיקלע לאושפיזא ומרחו קמיה שפיר למחר נפיק יתיב בשוקא ואמר רחמנא ניברכיה לפלניא דהכי מרח קמאי ושמעין ₪ אינשי ואזלין ואנסין ליה ייתני רב דימי אחוה דרב ספרא בלעולם אל יספר אדם במובתו של חבירו שמתוך מובתו בא לידי רעתו איכא דאמרי רב דימי אחוה דרב ספרא חלש על רב ספרא לשיולי ביה אמר כן להו תיתי לי דקיימי כל דאמר גו רבגן א"ל הא מי זו מקיימת לעולם אל יספר אדם במובתו של חבירו שמתוך מובתו בא לידי ז גנותו אמר להו לא שמיעא לי ואי הוה שמיעא לי קיימתה מא"ר שמואל בר נחמני א"ר ח יוחנן על שבעה דברים נגעים באין יעל לשון הרע ועל שפיכות דמים ועל שבועת שוא ועל גילוי עריות ועל גסות הרוח ועל הגזל ועל צרות העין על לשון הרע דכתיב ימלשני בסתר רעהו אותו אצמית על שפיכות דמים דכתיב "ואל יכרת מבית יואב זב ומצורע וגו' ועל שבועת שוא דכתיב יויאמר נעמן הואל קח ככרים זו וכתי' זוצרעת נעמן תדבק בך וגו' ועל גילוי עריות דכתיב יוינגע ה' את פרעה נגעים וגו' ועל גסות הרוח דכתיב יובחזקתו גבה לבו עד להשחית וימעול בה' אלהיו והצרעת זרחה במצחו ועל הגזל דכתיב יוצוה הכהן ופנו את הבית תנא הוא ש כונם ממון שאינו שלו יבא הכהן ויפור ממונו ועל צרות העין דכתיב יובא אשר לו הבית [וגו'] ותנא דבי ר' ישמעאל סמי שמיוחד ביתו לו איני יוהא אמר ר' ענני בר ששון למה נסמכה פרשת

יווימבלו את הכתנת בדם מכנסים מכפרים על גילוי עריות דכתיב בדם מכנסים להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מצנפת מכפרת על גסי הרוח כדרבי חנינא דא"ר חנינא ז יבא דבר שבגובה ויכפר על מעשה גובה אבנט מכפרת על הרחור הלב אהיכא דאיתיה לי (דכתיב ביוהיה על לב אהרן) חושן מכפר על הדינין דכתיב 14 ועשית חושן משפט אפוד מכפר על עבודה זרה דכתיב 15 אין אפוד ותרפים מעיל מכפר על לשון הרע אמר הקב"ה יבא דבר שבקול ויכפר על מעשה אהרן ציץ מכפר על יין מעשה עוי פנים כתיב הכא ייוהיה על מצח אהרן וכתיב התם יוומצח אשה זונה היה לך לא קשיא הא דאהנו מעשיו הא דלא אהנו מעשיו אי אהנו מעשיו אתו נגעים עליה אי לא אהנו מעשיו מעיל מכפר והא"ר סימון אמר רבי יהושע בן לוי שני דברים לא מצינו להם

דמעשה חשאי יש קטרת מכפרת: בקרבנות כפרה יו בדבר אחר מצינו להם כפרה שפיכות דמים ולשון הרע שפיכות דמים בעגלה ערופה ולשון הרע בקטרת יזו ״דתניא ר' חנינא למדנו לקטרת שמכפרת דכתיב יותן את הקטרת ויכפר על העם ותנא רבי רבי ישמעאל על מה קטרת מכפרת על לשון הרע אמר הקב"ה יבא דבר שבחשאי ויכפר על מעשה חשאי קשיא שפיכות דמים אשפיכות דמים קשיא לשון הרע אלשון הרע שפיכות דמים אשפיכות דמים לא קשיא הא דידיע מאן קטליה הא דלא ידיע מאן קטליה דידיע מאן קטליה בר קטלא הוא במזיד ולא אתרו ביה לשון הרע אלשון הרע ל"ק הא בצינעא

בגדי כהונה לפרשת קרבנות לומר לך מה

קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין

. כתונת מכפרת על שפיכות דמים דכתיב

דמיסאמרא באפי סלסא. שהבעלים אמרוה בפני ג' המגלה אותה ובחזקתו גבה דבו וגו'. גבי עוזיה כתוב. בדברי הימים כו כתיב אינו לשון הרע שזה גילה תחלה דעתו שאם מגלה שו אותו אינו חושש דמידע ידע דסופה להגלות דחברך חברא אית ליה וזה מגלה מחשב נו. אותה ברכה קללה היא

> לו לחבירו: ושמעין חינשי. חלמים שהוא עשיר ואזלי ואנסי ליה לממוניה. ל"א אנסי ליה שמתאכסנין אללו אורחין עד שמכלין ממונו: בא לידי רעתו. שכשהוא מספר בטובתו * יותר מדאי הוא עלמו אומר חוץ ממדה רעה זו שבו או אחרים שומעין שזה משבחו ואומרים הלא מדת כך וכך בידו: לרום העין. שלרה עינו באחרים ואינו מהנה שכיניו מכליו ע"י שאלה: אופו הצמים. ואוקימנא לעיל יי דהיינו נגעים: אל יכרם מבים יואב. מפני שהרג את אבנר: הואל. השבע ששלחך אלישע וקח ככרים: ובחוקתו גבה לבו וגו'. בעוזיהו משתעי: שייחד ביתו. כלי תשמישו שלא השאילם לאחרים: למה נסמכה כו'. ° בפרשת ואתה תלוה ש נסמכה ענין המילואים לבגדי כהונה: ויטבלו את הכתנת בדם. מון רמן היה להם שטבילת כפרת דמים עולה ע״י כתנת: אין אפוד ותרפים. בזמו שאיו אפוד הוי עון תרפים: שבקול. פעמוני המעיל נשמעין יון על מעשה קול לשון הרע ואת אמרת נגעים חתו עליה: חהנו מעשיו. שנתקוטטו על ידו. ואי קשיא אמאי לא מותיב ליה משפיכות דמים וגילוי עריות דקאמר לעיל נגעים באין עליהם והכא תניא דבגדי כהונה מכפרין תריך דהא דתני בגדי כהונה מכפרין לאו עליה דידיה אלא על האחרים שעל ידו נענשין דבשפיכות דמים כתיב (במדבר לה) כי הדם הוא יחניף וגו' ובגילוי עריות כתיב (ויקרא יה) ותטמת הארץ ואפקוד עונה עליה אבל לשון הרע לה אשכחן דמיענשי ביה אחריני: שבחשחי. הטורת נעשית בהיכל בחשאי כדתניא בפרק הוליאו לו במסכת יומא (דף מד.) פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה. לשון הרע בחשחי הוח: קשיה שפיכום דמים וכו'. דקאמרינן לעיל בגדי כהונה מכפרין על אחרים וקא חזינן דעגלה ערופה מכפרת על אחרים דעל ההורג אינה מכפרת דקיימא לן בסוטה (דף מו:) שאם יין נתערפה העגלה ואח"כ נמלא ההורג מנין שהוא נהרג תלמוד לומר י ולארץ לא יכופר וגו': קשיא לשון הרע. דלעיל דקתני דבגדי כהונה מכפרין: לא ידיע מאן קטליה. עגלה מכפרת: בר קטלא הוא. וכל כמה דלא מיקטל לא מיכפרי אחריני דכתיב ובמדבר לה) ולארץ לא יכופר וגו': בלינעא.

ישראי לשהוי לוסף מיהי לוסף ליכנס לשם לראותו (ויבפר על) מעשה חשאי לשה"ר שאומרים אותו (בחשאי) ובחדרי חדרים: קשיא שפיבות דמים אשפיבות דמים. דהתם אמרת כתונת מכפר והכא אמרת עגלה ערופה מכפרת: [דיריע מאן קמלית. כתונת מכפר: כמויד ולא אתרו כיה. דלא הוה בר קטלא כתונת מכפר: הא בצנעא הא בפרהמיא. לשה"ר הנאמר בצנעא קטרת מכפרת דומיא דחשאין:

א) המוקף בחלאי עיגול הוא מכ"י ירושלים, והמוקף בחלאי ריבוע הוא מכ"י רומי. ב) ופי" רבינו דקאי החירוך גם אש"ד וכן כתבו החוספות

שימה מקובצת

שיטה בדה משלי. ובפרק הרואה (ברכות נה.) דאמרינן אורח טוב מהו אומר כמה בשר הביא לפני אלמא מעליותא היא התם איריר כשהוא בין אנשים צותנים וטובים והכא מיירי כשהוא בין אנשים ריקים (ובגליון בנ"א: והא דאמרינן בברכות (שם) אורח טוב מהו אומר כל בין אנשים צותנים וטובים והכא מיירי כשהוא בין אנשים היקים (ובגליון בנ"א: והא דאמר מ"ב ד"מ (כנ.) בחלת מילי משני רבון באושפיזא יש לפרש בשני ענינים אם יש לו בעה"ב טוב שטרח בשבילו מותר לשנות בשביל אנשים ריקים ולומר לא טרח כלום או אם היה לו בעה"ב שלא בית בשבילו מותר לשנות בפני אנשים צותנים כמה בשר הביא לפני. תוס: דבתיב מלשני בפתר דעהו ונו". הקשה הריר אלתנן למה ליה לאותיי האיק דאינו פורות ורדשינן בספרי אם בית בית בית בית בית בית בית בית היא אלהרן למרות בית בית היא מה ביתור מולב ביתור מה ביתור מה ביתור משבילו ביתור מלב ביתור מה ביתור מהבית ביתור מה ביתור מהבית ביתור מה ביתור מהבית ביתור מה באת להזהר שלא תלקה בצרעת אל תספר לשון הרע זכור הנעשה במרים שדברה באחיה ומדסמכיה לקרא דהשמר בנגע הצרעת הוא דרריש הכי, וייל דליכא למילף כולי האי דמצינו מרגלים שלא לקו בצרעת אלמא (דשאר) מיני עונשין יש בלשון הרע אבל קרא דאותו אצמית משמע דוהו עונשו. הרא"ש ז"ל: **איני והאמר רבי ענני בר ששון ובר**? תימה לי טובא מאי פריך וכי בגדי כהונה מכפרין שלא יענשו אף מי שאינו שב בתשובה אם כן למה גלו ישראל והלא נתכפר להם על עבודה זרה שעבדו ועל גלוי עריות ושפיכות דמים.

 ל) [ב"ב למ.], ב) [כחובות קט:
קי. ב"ב כח: כט, לח: למ.], ג) ב"ב
קסד:, ד) שבועות ח. ע"ש סוטה
טו. כריסות כו,, ב) [יומל יא:],
ו) [ובמים פח:], ז) ובמים פח: יומל מל., ה) ולף טו:ן, ט) ושמות כח-כט], י) [במדבר לה], י**ח**) שייך לע"ב אחר ד"ה ענוה,

גליון הש"ם

רש"י ד"ה בא ובו' יותר מראי. וכ"ה ברי"ף פ"ב דעבת לעולם אל יספר אדם בטובתו על תבירו יותר מדאי וברמב"ם פ"ז מהלכות דיעות אל יספר בפני שונאיו. וכ"כ בסמ"ג: ד"ה למה נסמכה כו' בפ' ואתה תצוה. עיין פירוש רש"י זנמים דף פח ע"ב ד"ה למה נסמכה:

מוסף רש"י

רמיתאמרא באפי תלתא ליו בה משום לישנא בישא. אס בה משום לישנא בישא. חס יחור ויחור ויחור ויחור ויחור ויחור ויחור ויחור ויחור עלוך (יושבים ביב לס.). בא לידי בסכמו תוכיון שם נגיות געותו, ממוך שמרכין בסכמו תוכיון שם גנות שנו (שם סכמו מישרות ביתו לו. נסחק נשנה, כחות שהגעים נאים על לרות העין (יוחא יא:). למה נסמכה פרשת בגדי כהונה. כלו את אהרן זאת תורת העולה זאת תורת החטאת והאשם וזבח השלמים, והדר הח את אהרן חצה השנמים, והדר קח חת חהרן ולת הבגדים (זבחים פח:). ויכפר על העם. במחלוקת קרח שהול לשון הרע לכתיב ביה לחם המיתם וגר' (זבחים פח:). על לשון הרע. כי ההיא דקרת לשון הרע הוה, דכתיב אתם המיתם את עם ה׳. ינמת לשון הרע במשלי הול עם טיק, מת.). יבא דבר שבחשאי. שהיה הכהן לנדו שם, כדמנן פורשין מבין האולם ולמזבח בשעת החטרה, וכל שכן מן ההיכל, שנאמר וכל אדם לא יהיה וגו' (זבחים פח:).

רבינו גרשום

כל מילתא דמיתאמרא באפי תלתא. שהאחד הראשון אומרה תלתא. שהאחד הראשון אומרה בפני שלשה אם חזר וסיפרה אחד מהם אין בו משום לשון הרע שלדעת כן אומרו בפני ג' שאינו חושש אם יתפרסם הדכר דחברד חושש אם יתפרסם הדבר דחברך וכר): ושמעי אנסי. שלטונין: ואנסין ליה. שאומרים ודאי עשיר הוא הואיל והוא מוציא כ״כ: שמתוך מוכתו כא לידי רעתו. שמדקדקין אחריו ואומרים לו אותו שאתה משבח וכ״כן והלא שמעתי שעשה כך וכך: איכא שמעתי שעשה כך וכך: איכא דאמרי. לאו מימרא איתמר אלא כי ההיא גוונא: [הואל. השבע]: מי שמיוחד ביתו לו. (שיש לו כל טוב בביתו ואינו מהנה אחרים) שרוצה ליהנות יחידי מכל מה שיש בביתו ואינו רוצה שיהנו אחרים עמר]^(†): [וימבלו את הכתנת בדם. סימן יבא כתנת ויכפר על מעשה דם: **יבא דבר** מצופה שהיי שרוורה **שבגובה.** מצנפת שהי׳ על הראש]: **אהיכא ראיתיה.** שכנגד לבו היה חוגרו דכתיב ולא יחגרו ביזע במקום שמזיעין כגון תחת שחיו אלא כנגד לבו שאין מזיעין שחיז אלא כנגד לבו שאין מזיערן שם: אין אפוד [ותרפים. כלומר אין אפוד) שיכפר על עון תרפים: דבר שבקול. דכתיב ונשמע קולו בבואו אלמא אית ליה כפרה לאומר לשה"ר ע"י מעיל ולא לקי בצרעת: לא אהני מעשיו. ממש ב בצופוז: אא דעבד שום מילתא כגון אלא דעבד שום מילתא כגון שהלבין פני חבירו דאמרינן [מעלין עליו] כאילו הרגו או דבר ערוה כדאמרינן בבני עלי העלה . הכתוב עליהן כאילו [שכבום] על כיוצא בהז מעיל מכפר: **יבא רבר**

. הרא"ש ז"ל: אבנם. גליון. יש במדרש שהיה מקיפו ל"ב פעמים נגד גימטריא ל"ב. הר"י בגליון: תום' בחזקתו כו' יותר מן האחרים. ועוד כתיב התם ושריה הוליד את יהוצדק וגו' משמע דחשיב יהוצדק עם הכהנים גדולים וצ"ע דקיימא לן דשריה אביו היה אחרון ועוד כתיב התם ושריה הוליד את יהוצדק וגר משמע דחשיב יהוצדק עם הכתונים גדולים וציע דקיימא לן דשריה אביו היה אחרון לכל הכתנים אשר שמשום בבית הראשון וכן פי, רש"י בס קינות (איכה ב ו) מלך וכחן מלך צדקיה וכהן שריה שהיה נהרג בחורבן הבית ולא שימש בבית ראשון כהן אחריו וא"כ למה מונה יהוצדק שם וצ"ל שלא היה יהוצדק כהן גדול והוא מונה אותו שם לפי שהגלהו נברכדנצר עם יהויכין המלך והא דכתיב בכתנים גדולים של בית שני יהושע בן יהוצדק כהן הגדול על יהושע קאי וכן דוד בן ישי מלך ישראל: ד"ה הא דהנו כו' דמי לא. גליון. ועוד קשה לי למה לא הקשה רש"י ז"ל מגסות הרוח ותירצו בתוס' דמכולהו פריך ושינויי נמי קאי אכולהו הא דאהנו מעשיו כל האומר לעשות העבירה והיה גומר דבריו לעשותה אם היה יכול לעשות מעלה עליו

הכתוב כאלו עשאה וכן בגלוי עריות מעלה עליו הכתוב כאלו שכבום [ואין] בגדי כהונה מכפרים וכן גסות הרוח אני אומר אם הוציא הגבהות לפועל כמו שמצינו בעוזיהו ובחזקתו גבה לבו עד להשחית ומעל בה׳ אז לקה בצרעת אבל אם הוא גבה רוח ולא מעל בגבהותו